

Když zjistil, co to znamená, bylo po nadšení.

„To fakt není zvíře?“ zkoumal podrážděně. „Tak žádnýho panoše nedělám,“ rozhodl se s konečnou platností.

Druhý den, hned jak přišli do školy, začala Evangelína Fishová promyšleně shánět hlasy. Evangelína byla sladká zlatovláska v bleďě modrých šatech, které nebeskou blankytností soutěžily s oblohou. Všeobecně platila za nejkrásnější dívku ve třídě.

„Když budeš hlasovat pro mě, dostaneš dva bonbony,“ řekla Jirkovi.

„Za dva bonbony? To určitě,“ odbyl ji Jirka.

„Tak šest,“ smlouvala.

„Jestli mi chceš dát šest bonbonů, tak mi je dej, v tom ti nemůžu bránit.“

„Ale když ti dám šest bonbonů, musíš mi slíbit, že na hlasovací lístek napíšeš mě.“

„To ti slibuju.“

Náčez mu Evangelína dala šest bonbonů. Jirka jeden vrátil, protože neodpovídal jeho představám, a zamračene čekal, až jej vymění za větší.

„Nezapomeň, co jsi slíbil. Kdybys slib porušil, bude ti z nich špatně a umřeš,“ strašila ho Evangelína.

Jirka slib dodržel s pravou poctivostí diplomata. Napsal na lístek „Evangelína Fishová — ne“ a jeho lístek byl prohlášen za neplatný. Avšak Evangelína se stala královnou i bez něho, protože drtivá většina voličů hlasovala pro ni. Byla přece uznávanou kráskou a stále chodila v bleďě modrém! Až se stane královnou, nikdo už její výjimečné postavení neohroží. „Náš andlíček,“ šeptaly si starší dívky a hoši ze třídy se rvali o její přízeň. Zato Jirka začal Evangelínu z duše nenávidět. Její hlásek, sladký úsměv, lokýnky a blankytné šatičky mu šly na nervy. A kdykoli šlo Jirkovi něco na nervy, rozhodně to tak nenechal.

Asi za týden po „volbách“ si všiml Bettiny Franklinové, ačkoliv věru nevypadala jako andlíček. Měl sice jakési tušení o její existenci, ale zatím ji nerozlišoval od ostatních holek. To odpovědne stál o přestávce na hřišti stranou od ostatních, opíral se o zeď a šklebil se na Evangelínu. Stála uprostřed kruhu obdivovatelů a žvatlala andělským hláskem.

„Budu mít bílé šaty z mušelínu s bleďě modrou stuhou. Modrá mi

sluší, protože mám světlé vlasy.“ Na důkaz pohodila lokýnkami. „Jeden mi ponese vlečku a ostatní budou kolem mě tančit. Na hlavě budu mít korunu a —,“ otočila se, aby neviděla, jak se na ni Jirka šklebí. Jirka věděl, že ji to zlobí, proto jí nedal ani na chvíli pokoj. Ale nebude se přece šklebit na její záda! Zatvářil se normálně a rozhlédl se po hřišti. V tu chvíli padl jeho zrak na Bettinu, která taky stála stranou a dívala se na Evangelínu. Nešklebila se, pozorovala ji závistivě, protože Evangelína je „andlíček“ a májová královna a to Bettina nikdy nebude. Jirka udělal pár kroků a nedbale se postavil vedle ní.

„Nazdar!“ pozdravil, ale ani se na ni nepodíval, protože změnou místa se dostal na oči Evangelíně a musel se soustředit na šklebení.

„Nazdar,“ pípla Bettina.

„Máš ráda špalky?“ zahájil Jirka konverzaci.

„Hmm,“ horlivě kývala Bettina.

„Až si náky koupím, dám ti,“ sliboval Jirka, ale hned trpce dodal: „Tak hned to nebude, protože mi včera vypadl z ruky balon, a zrovna do okna v jídelně!“

Pochopila ho.

„To nevodí, já tě mám stejně ráda, i když mi nedáš špalek.“

Jirka zrudl.

„Ani nevím, že mě máš ráda.“

„Mám,“ rozohnila se Bettina. „Seš hezkej a líbí se mi, jak mluvíš.“

Jirka zapomněl, že se má šklebit. Tonul v radostných rozpácích. Prohledal kapsy a vytáhl dvě kuličky, kus jílů a rozbitou pistoli.

„Vem si to,“ zalykal se štědrostí.

„Schovej mi to u sebe,“ vděčně odpověděla Bettina. „Budeš se mnou tancovat u májky, až bude Evangelína královnou? To bude kráska!“

„Cože? Krása?“ vyletěl Jirka.

„Tobě se to nelíbí?“ divila se Bettina.

„Prosím tě! Myslíš si, že budu tancovat okolo tyče a okolo ty hrůzný holky?“

„Je moc hezká.“

„Není,“ prohlásil Jirka se vši rozhodností. „Ani trochu. Nesnáším ty její zlatý vlasy, modrý šatičky, tvářičky jako andlíček, bílý botičky, na krku třetíčky a ten hlásek —!“